

אור השבת

הדלקת נרות - 17:10

מוצאי שבת - 18:10

* עפ"י זמני ת"א

עלון "אור השבת" מופץ ב-3,000 עותקים ביישובים: חולון, בת-ים, רחובות, ק.עקרין, מזכרת בתיה, נס ציונה, כפר בילו.

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

פרשת תצווה פותחת בפסוקים "ואתה תצווה את בני ישראל... וייקחו אליך שמן זית זך, כתית למאור".

מעירים חז"ל: בפתחה מיוחדת זו של הפרשה מלמדת התורה דרך ארץ לכל אדם: בתחילה עליך להיות "זאתה" – להשתדל שתהא בעצמך ללא דופי מכל הבחינות, ורק אח"כ יקויים בך "תצווה את בני ישראל" – שתוכל להורות ולהדריך אנשים אחרים. הוא שאומר ריש לקיש: "קשוט עצמך, ואחר כך קשוט אחרים".

אומר האדמו"ר ר' משה ליב מסאסוב: "כתית=למאור" – לאחר שהאדם מכתת (משבר ומנתיץ) את היצר הרע שלו, הוא נעשה מסוגל "למאור" – לקלוט לתוכו את זיו אורה של השכינה.

וכך אמר האדמו"ר ר' משה מקוכרין: "כתית למאור" – השתדל לכתת את כל התאוות והמידות הרעות שבקרבך כדי שתזכה למאור, לקבל הארה והשראה מן השמיים.

המגיד ר' דב בער סמוריש היה אומר: בפסוק שלפנינו מצוין הנחייה בדרך הרמז שהכתיתה יפה לאורה של תורה. ככל שהאדם מכתת את רגליו להיות גולה למקום תורה, הוא מוסיף להזדכך ולהיטהר מן חסיגים וזפגמים שדבקו בו עד שזוכה להעלות נר תמיד לקנות ליצמיתות את אור התורה. ובמה זכה שמן זית דווקא שיידליקו בו את מנורת המקדש מידי יום "מערב עד בקר"? עונים חז"ל – לפי שאין שמן זית יוצא ע"י כתישה. ובכ יש מוסר השכל לכל אדם מישראל – שאין אפשרות לעמוד על דברי תורה ולנחול חיי עולם הבא אלא ע"י יסורים ועמל מפרך בלימוד תורתנו הקדושה. **יד"ר שנזכה לכתת את כל תאוות העול הזה מקרבנו ונחיה מהעולים והזוכים לחיי עולם הבא בבחינת "להעלות נר תמיד".**

שבת שלום!!

"ופתוזה עליו פתוזה"

זוהרם, קודש לה"

"על ציץ הזהב שעל מצח הכהן הגדול היו חקוקות המילים "קודש לה".

בכך יש מוסר השכל לכל מנהיג בישראל: עליו למלא את תפקידו לשם שמיים ולכוון שכל מעשיו יהיו קודש לה"

~ חז"ל ~

אלא, שחכמים נתנו פיתרון לזה, ע"י שיקדים לתת איזה דבר מאכל, לצלחת הריקה, לאחר זה יהיה רשאי לתת קליפות שאינן ראיות למאכל בהמה, התירו לו להניח בצלחת כל מאכל שהוא, ולטלטל את הצלחת עם הפסולת.

פח אשפה: והוא הדין שאין לתת קליפות שאינן ראיות למאכל בהמה, לתוך פח אשפה ריק שאף על פי שהפח מיועד לתת בתוכו אשפה שאינה ראויה למאכל בהמה, מכל מקום כשנותן את האשפה בפח נמצא שמבטל כלי מטלטלו, שעד עתה היה ראוי לטלטול ומעתה נאסר בטלטול, לכן יקפיד שיהיו בתוך הפח איזה מאכל, ואגב זה יהיה מותר לתת בתוכו גם קליפות שאינן ראיות למאכל בהמה, ולא יאסר הפח בטלטול.

אקווריום: אסור להוסיף בשבת מים לתוך האקווריום, משום שעד עתה היה רשאי לטלטל את המים לכל צורך שהוא, ועתה יאסרו המים בטלטול. ואמנם, במקום צער בעלי חיים שיש חשש שהדגים ימותו, מותר להוסיף להם מים בשבת.

(ואע"פ שמים אלו שנותן באקווריום ראויים הם לשתיית בהמה, מכל מקום מוקצים הם, שכיוון שהם טפלים לדגים, דינם כדין הדגים שמוקצים מחמת גופם ככל בעלי החיים)

מתוך
יְקַטֵּ יוֹסֵף

פינת ההלכה

ביטול כלי מהיכנו

מהו ביטול כלי מהיכנו? כל כלי שמלאכתו להיתר, אע"פ שהוא מותר בטלטול, אין להניח עליו מוקצה מחמת חסרון כיס או מחמת גופו, כיוון שעל ידי זה נגרם שהכלי עצמו נאסר גם בטלטול, חוהו הנקרא 'ביטול כלי מהיכנו' ('כנו'-בסיס), דהיינו שמבטלו ממה שהיה ראוי לו שעד עכשיו היה ראוי לטלטלו ממקום למקום ועכשיו סתר זאת ואינו יכול לטלטלו.

ומכאן למדנו, שאין להניח קליפות שאינן ראיות למאכל בהמה בצלחת ריקה כיוון שהצלחת מותרת בטלטול, ואם הניח את הקליפות בתוכה, תיאסר הצלחת בטלטול, ונמצא שביטל את הצלחת מההיתר שהייתה ראויה לטלטול.

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסייעתא דשמיא בריבוי אהבת חינם, ביטול גזרות רעות ורפואה לכל חולי עמו ישראל.

"ה' רועי לא אחסר"

~מדרש חז"ל~

"בימים ההם כשכת המלך אחשוורוש
על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה"

כסא מלכותו של אחשוורוש היה ב'שושן הבירה', ותמוה הדבר, שהרי לא מצאנו בתקופה זו ששושן הייתה עיר בירה, אם כן היאך הגיע מקום מושבו של המלך לשושן?

מספרים לנו חז"ל: לשלמה המלך ע"ה היה כסא מיוחד במינו, אשר לא היה דומה לו בעולם כולו. שבע מדרגות של זהב היו לו, וכל מדרגה הייתה משובצת באבני חן נפלאות. בשני צידי הכסא עמדו עצי גפנים מזהב, ועל ראש הכסא הייתה מנורת זהב. כאשר היה המלך מגיע כדי לעלות על הכסא, היה מתחיל לפעול מנגנון מיוחד במינו: אריה מזהב היה פושט ידו מימין, ונשר פושט ידו משמאלו, ושניהם תומכים במלך ומעלים אותו. ריחות ערבים של מיני בשמים, אשר היו נתונים בתוך אריות זהב חלולים, היו מתפזרים על המלך. וכשהיה מגיע לראש הכסא, היו הנשרים פורשים כנפיהם מעל ראשו, וינה של זהב יורדת מן העמוד ופותחת את הארון ולוקחת את ספר התורה ונותנת לתוך ידו של המלך. ואריה היה מושיט את ידו ונותן הכתר בראשו של המלך. כאשר היו עדים באים להעיד בפניו, היו האריות נוהמים, והנשרים פורחים, והטווסים רצים - זאת כדי לחטוף את ליבם של העדים בשביל שיעידו עדות אמת.

לאחר מלכותו של שלמה המלך, באחת המלחמות בין ירושלים למצרים, נלקח כסא זה בשבי למצרים על ידי המלך פרעה.

זכות הלימוד בעלון לרפואת;

הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמונה, פיבי בת חמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, עליזה חסיה בת מול, הדסה בת חמר, ר' יצחק חיים בן שרה טובה. ישראל בן חנה.

כאשר ניסה פרעה לעלות ולשבת עליו, הכה אותו אריה הזהב על ירכו, ונעשה נכה כל ימי חייו. מאז הוא כונה 'פרעה נכה'. לאחריו, ניסה לשבת עליו נבוכדנצר, אשר הגלה את הכסא לבבל, אך אף הוא לא ידע את טיבו של המנגנון, ובעלותו על הכסא יצא תנן של כסף והפיל אותו ארצה, וסבל נבוכדנצר ממכה זו עד יום מותו. מאז לא העיז עוד איש לנסות לעלות על הכסא, ואף מלכי פרס ומדי אשר הגלו את הכסא לארצם, לא ישבו עליו כלל, לקיים מה שאמרו "על כסאו לא ישב זר".

ואולם כעת, כאשר עלה אחשוורוש לשלטון, חפץ היה להפגין גדולה יתירה, דווקא משום שלא היה מזרע המלוכה, אלא בא ממשפחה נחותה ופחותה, ולכן רצה לבנות לעצמו כסא מלכותי כדוגמת כסא זה. האומנים לבניית הכסא נמצאו בעיר ושן, ולכן שם נעשתה מלאכת בניית הכסא. משהושלמה המלאכה נוכחו לראות כי הכסא גדול וכבד, ולא יוכלו להעבירו לעיר הבירה מחשש שישר בדרך, אי לכך החליט אחשוורוש לקבוע את בירתו בשושן. "לב מלכים ושרים ביד ה'..." כל זאת סיבב הקב"ה, כדי להקדים רפואה למכה, שהרי "איש יהודי היה בשושן, ושמו מרדכי..." ועל ידו רצה ה' יתברך לסובב את נס הצלתם של עם ישראל.

אחשוורוש - משמעות השם

בשמו של אחשוורוש רמוזה רשעתו - אמר רבי יהושע בן קרחה: "אחשוורוש - שהשחיר פניהם של ישראל כשולי קדירה, דהיינו שנשתנו פניהם מרוב צער". **רבי ברכיה:** "שהחשיש (החליש) את ראשם של ישראל בצום ותענית". **רבי לוי:** "שהשקה אותם ראש ולענה (מיני עשבים מרים)". **רבי תחליפא:** "שהיה אחיו של 'ראשי' אחיו של נבוכדנצר ברשעותו (כי נבוכדנצר החריב את בית המקדש הראשון, ואחשוורוש השבית את מלאכת הבניה של בית המקדש השני) **וחכמים אמרו:** "אחשוורוש - שכל מי שזכרו חש בראשו (כואב לו הראש). **ועוד אמרו:** "אחשוורוש - שנעשו כולם רשעים ודלים בימיו, מפני שהיה מרושש את אזרחיו במיסים כבדים.

זכות הלימוד בעלון להצלחת יונתן בן לאה בחור הי"ו

"ומה לגבי המצווה בסוכות: 'ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, כפת תמרים וכו'", מה זה בדיוק פרי עץ הדר, אתה יודע? לימון, קלמנטינה או אולי תפוז?..."

"אז איך באמת יופיעים לפרש מה אומרת התורה?" שאל- תהה דוד.

"לא רק את התורה שבכתב נתן הקב"ה למשה בהר סיני." ענה ליאור. "חייבים לומר שגם את הפירוש למה שכתוב נתן ה' במתן תורה. 'אלה החוקים והמשפטים והתורות אשר נתן ה' בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה' (ויקרא כו, מו) - הפסוק אומר שה' לא נתן לנו רק תורה אחת אלא כמה תורות. **אילו תורות נתן ה'?**"

ה' נתן את התורה שבכתב שכתובה לפנינו, **ותורה נוספת, שהיא התורה שבעל פה! בתורה שבעל פה ה' מסר את הפירוש לתורה שבכתב. אין אפשרות לכתוב את כל הפירושים בתורה הכתובה. מדבר באינספור פרטים ובמצבים שונים. לכן הם נמסרו בעל פה.**

כך מסר ה' ביד משה שפירוש הפסוק 'לא יצא איש ממקומו' - אינו איסור יציאה מהבית או מהכיסא שעליו ישב, אלא מהתחום שלו, אלפיים אמה לכל צד. כמו כן נמסר למשה ש'פרי עץ הדר' הוא אתרוג ולא לימון...

התורה שבעל פה היא הכרחית, כדי שלא כל אחד יפרש את התורה כמו שהוא רוצה, כדי שנבין את התורה ונקיים אותה באמת כמו שה' ציווה!"

אם כן, הכט ש"ס פירוש לתורה שכתב...

כסבוע הכא שטמג' נ' ראוי לפרש את פכו ה' - התורה

שכתב:

האם את ראויים או שרק לחכמי ישראל ניתן כוח זה?

פינת האמונה

~מדרש חז"ל~

תורה שלמה

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה',

ובעזרת ה' יתקיים בנו הכתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה" חיים נלמד, האם תורה שבעל פה ניתנה גם היא במעמד הר סיני? האם חכמים 'המציאו' את כל ההלכות שהם כתבו? או שמשח רבנו קיבל בחר סיני גם תורה שבכתב וגם תורה שבעל פה?

"אני לא מכיני!", רטן דוד וסגר את הגמרא. "מאפה חכמים 'המציאו' את כל הפרטים האלה? וכאז, אפה כתוב בתורה, למשל, שאסור להפזיק אור כשכתב! התורה אומרת לא להדליק אש. פעם זו הייתה מלאכה קשה, אבל היום זה בקלי קלות! נראה לי שחכמים קצת 'הגזימו'..."

"איך לפי דעתך צריך לנהוג?" שאל אותו ליאור, החברותא שלו. "מה שהתורה אומרת - נקיים!" ענה דוד בבטחה. "מה שהתורה לא אמרה - זה לא מה שהקב"ה ציווה. למשל התורה אמרה שאסור להדליק אש, אל תמציא שאסור להדליק את המחשב... זה כבר הרבנים הוסיפו..."

"התורה גם אומרת 'אל יצא איש ממקומו ביום השביעי'", השיב ליאור. "מה כוונתה בזה? שלא נצא מהבית כל השבת?" דוד לא ענה.

חפשו אותנו ב-

"אור השבת"

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת טובה ניסל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאח, שמעון בן יששכר רב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפ' בן מרים, משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים, יאיר בן נחלה, יוסף בן קריספין, הדס בת אביבה, טובה בת ימימה, ר' יוסף אמואל בן עישא. הרב יצחק חיים הלוי בן משה יוסף יוס

~ נצור אלוך ~ **הלכות לשון הרע**

בפינה זו נציג את עיקרי ההלכות כפי שמוציגות בספר "ניצור לשונך" המבוסס על הספר "שמירת הלשון" של ה-יחפץ חיים. בסייעתא דשמיא, השבת נתחיל בלימוד פרק חמישי, יה"ר שנוכח להתרחק מלשון הרע ועיי חיי חברה תקינים נזכה לאהבת חנם וביאת גואל צדק.

הלכות לשון הרע, פרק חמישי, סעיף י"ב

שני אנשים או יותר המספרים אותם דברי לשון הרע: כשם שהיחיד אינו רשאי לדבר לשון הרע על הזולת, כך אסור לשניים יחד לדבר בגנות הזולת. ולא עוד, אלא גדול עוונם יותר, משום שהשומעים מקבלים ביתר אמון דברים הנאמרים מפי אנשים רבים, וכתוצאה מכך מושפל האיש, שמדברים בגנותו, הרבה יותר. בדין זה אין כל הבדל אם השניים סיפרו יחדיו את הלשון הרע או שעשו זאת בזה אחר זה. בכל מקרה אשם גם השני בעוון לשון הרע, אף אם לא הוסיף דבר על דברי הראשון ולמרות שהשומעים יודעים את הדברים כבר מפי הראשון. יתר על כן, אף שאמרנו כי לשון הרע מפי שניים פוגעת יותר ולכן היא גם חמורה יותר, יש לציין כי גם אם דברי השני אינם גורמים כלל נזק נוסף, גם אז נחשבים דבריו לשון הרע. התורה אסרה לדבר בגנות הזולת אפילו אם דברי הגנאי אינם גורמים נזק.

המורה הצניעה על יוסי וביקשה ממנו להשיב על שאלה שעניין השיעור שנלמד אותו יום בכיתה. יוסי, שלא הבין היטב את השיעור, נכשל בתשובתו. דן לחש לגל הוישב לידו: "יוסי הוא חסר תפיסה". אף שגל ראה בעצמו את כשלונו של יוסי ואי הבנתו את השיעור, בכל זאת עבר גל על איסור לשון הרע.

מענייני דיומא **אביאל טקה**
כיתה ו'א

במדרש רבה (במדבר פרשה י') נאמר: "הרשעים קודמים לשמם: נבל שמו, גוליית שמו, שבע בן בכרי שמו, אבל הצדיקים: ושמו אלקנה, ושמו ישי, ושמו בועז, ושמו מרדכי, ושמו מנוח."

את דברי המדרש הללו הרחיב וביאר המגיד מדובנא, על פי דרכו, במשל: סוחר אחד נסע מביתו לרגל עסקיו ונשתהה בדרך ימים רבים. באחד הימים פגש בבית המלון אדם שבא מעירו זה לא מכבר. שמח הסוחר בכך עירו וביקש לשמוע ממנו על אודות בני משפחתו ושאר אנשי מקומו. "האינך יודע מה אירע?!" שאל האיש. "לא!!!!" נחרד הסוחר. "ספר במהרה מה אירע?!" שריפה פרצה בעירנו!" סיפר האיש. "נו!!!!" דחק בו הסוחר- "האם ניזוק בדליקה? השלום לכל בני ביתי?" "וודאי!!! ענה האיש בביטול הייתה זו רק שריפה קטנה בבקתה שבקצה הכפר..."

נשם הסוחר לרווחה... "ומה עוד חדש?" המשיך ושאל. "אחיך?!" סיפר האיש, "שמונים זהובים!..." "מה איתם?!" נחרד הסוחר. "שמונים זהובים הרוויח ביום אחד!" נענה האיש. "שוטה גדול אתה!" כעס הסוחר "אינך יודע כיצד יש לספר סיפור? פעמיים כמעט שהתעלפתי... היה עליך לספר זאת כך: בקתה קטנה נשרפה. וכן: הרוויח אחיך שמונים זהובים ביום אחד! זו הדרך הנכונה להשמיע את הדברים, את הפורענות יש להשאיר לסוף המשפט ואת הדברים הטובים יש לספר מיד בתחילתו.

"כן הוא גם הנמשל" אמר המגיד, "אצל הצדיקים מקדימים ואומרים 'ושמו' דהיינו מעשיו הטובים שגרמו לשמו הטוב קודמים, ולאחר מכן נכתב השם כגון: 'ושמו מרדכי', ואילו אצל הרשעים נכתב להיפך קודם השם ורק אחר כך 'שמו' וביאורו- שעל ידי התנהגותו הרעה הפסיד מעשים טובים שהיה יכול לעשות, כגון: 'נבל שמו', 'גוליית שמו'. יה"ר שאחר מאה ועשרים שנת חיים נכנה ע"י מעשי הטובים נקרא 'אמנו...פזוני' ואז מ'א צ'יפק. **שבת אלוף**

תשובות...

1. כתובה לדברי משה אחרי חטא העגל: "מחני נא מספרך אשר כתבת" (ל"ב, ל"ב) נלמד מזה הכלל: "קללת חכם לא שבה ריקם".
2. לשם, משל.
3. שוהם.
4. כתיב-חרוז שעתידה המורה להאיר במשך 830 שנה כמינין כתיב. המקדש הראשון עמד ת"י שנים (410) והשני כ"ת שנים (420).
5. א. גילוי עריות. ב. לשון הרע. ג. עזות מצח.
6. הפתגם מתייחס לאבן נופך "הוסיף נופך משלו" (קידושין מ"ח ע"ב).
7. א. מצנפת. ב. ציץ. ג. חושן.
8. המילים קודש לד'.
9. אורים = מאירים את דרכן של ישראל. תומים = מלמדים להיות תמימים בעבודת ד'.
10. אודם.
11. א. תרשיש. ב. יונה הנביא רצה לברוח לתרשיש.
12. ריחון.

שו"ת מהפרשה **ר' עזרא מלומ**

- שאלות**
1. מדוע לא נזכר שמו של משה בפרשת תצוה ומה למדים מכך?
 2. מימין לשמאל אבן יקרה. משמאל לימין לא היה ולא נברא.
 3. היא אחת מאבני האפוד. הוא ישוב במרכז. מי אנוק
 4. מה נרמז בפסוק: "ויקחו אליך שמן זית כתיב לחאור"י?
 5. על מה מכפרים **א**. המכנסים. **ב**. המעיל. **ג**. הציץ. (עיין זבחים פ"ח ע"ב).
 6. לאיזו מאבני החושן מתייחס פתגם מפורסם?
 7. איזה מבגדי הכהן היה מונח על: **א**. ראשוק **ב**. מצחוק **ג**. ליבוק
 8. מה היה חקוק על ציץ הזהב שעל מצח הכהן הגדול?
 9. "ונתת אל חושן המשפט את האורים והתומים". מה משמעות אורים ותומים?
 10. הוא מוצר קוסמטי. היא אחת מאבני החושן. זהה אותי!
 11. אני אחת מאבני החושן ושמי כשם עיר תנכ"ית מפורסמת. **א**. מי אני? **ב**. ציין מקרה מפורסם שבו מוזכרת עיר זו בתנ"ך!
 12. אני קישוט לאחד מבגדי הכהן הגדול ושמי כשם פרי. מי אני?

חילוי דבדיותא

יהו' עצה ארככת והת"שכ כמחזקה ראשונה. עצה זו, הת"שכ ציבו והח' צהצ"ק זו. קרא יהו' צהצ"קס ואמר צו "האיש הזה רמאי! הוא קנה כרטיס מחזקה פשוטה והת"שכ כאנו!". כדק הכרטיס את כרטיסו של האז, והנה אמת הפכרי! ומי צ"ק את האז' מחזקה הפשוטה... אחרי שירבו שניהם פנה האז' ציהו' ואמר צו "מיצא שפרקו אותי כאלצק- אכז תלצה צ' איך יערת את צה:!!!" "פשוט מאו" ענה צו יהו' "ראית' שיש צט כרטיס כאותו צבעו!"

מרדכי ידע היכן נכשלו בני עמו. הוא גם ידע על הגזירה, והיה מודאג. חששו היה, שמה שגרים להם להשתחוות להמן מעשה שיש בו היבט של עבודה זרה היא היחלשות האמונה.

לכן, מיהר אל התינוקות שעשו מבית ספרם. דרכם יכול היה לברר היכן בדיוק עומד העם, מה הם הערכים הבסיסיים שלו. וכאשר השיבו לו שלושתם בפסקים שמשמעותם אמונה וביטחון בקב"ה, ידע שהיחלשות האמונה היא רק בביטויים חיצוניים. **בכנים – יש אמונה.**

לכן שמח מרדכי כששמע את דברי הילדים. לא רק משום שראה בדבריהם מעין נבואה, אלא בעיקר משום שנוכח כי האמונה הפנימית קיימת במלוא תוקפה וצריך רק לעורר אותה.

לא נותר לו אלא לפנות לפעילות שתעורר בעם את האמונה גם כלפי חוץ. זהו פשר הצומות והתעניות שהכריז: היה זה כדי לחשוף את האמונה הפנימית, דבר שביא ממילא לביטול הגזירה.

הילדים מוכיחים

פורים מלמד אותנו, שכאשר מבקשים לדעת את מצבו של העם היהודי, צריך לבדוק איך מתנהגים ילדי ישראל כאשר הם "באים מבית הספר". כאשר דואגים לחנך את הילדים לאמונה ולביטחון בה', שגם אחרי לימודיהם, בלכתם ברחוב, הם שואבים כוח מפסקי התורה – אין לעם היהודי סיבה לפחד משום צר ואויב.

חינוך כזה לילדים הוא זה שביא את הגאולה השלמה, כנאמר: "והשיב לב אבות על בנים" – על ידי הבנים. הילדים הם שייחזרו את האבות ואת העם כולו לערכי האמונה ולחיי התורה והמצוות ויביאו את הגאולה השלמה על ידי משיח – צדקנו.

מרדכי, אומנה (עפ"י הגמרא – בעלה) ובן דודה של אסתר המלכה, היה מחברי הסנהדרין ומאנשי כנסת הגדולה והיה ממעבירי התורה שבעל פה. מרדכי שירת בתפקיד בכיר בחצר המלך הפרסי אחשוורוש (יש אומרים שהיה שופט – שם נקלע לסכסוך עם המן) ולאחר זמן תפס את מקומו כמשנה למלך אחשוורוש.

למה שמח מרדכי? (מתוך שיחותיו של הרבי מליבאביץ)

המדרש מספר, שלאחר שהמן חתם על החלטתו להשמיד את העם היהודי, ראה ברחוב את מרדכי היהודי ממהר אל שלושה ילדים יהודים שחזרו מבית הספר.

מרדכי שאל את הילדים מה למדו. ענה לו הראשון: "אל תירא מפחד פתאום ומשואת רשעים כי תבוא". השני השיב: "עוצו עצה ותופר, דברו דבר ולא יקום, כי עמנו א-ל". השלישי אמר: "ועד זיקנה אני הוא, ועד שיבה אני אסבול, אני עשיתי ואני אשא, ואני אסבול ואמלט".

מרדכי שמע את התינוקות הללו, ושמח.

שאל אותו המן: "למה אתה שמח?" ענה מרדכי: "שמעתי מהם בשורה טובה – שאל לי לפחד מגזירותיך". המן התמלא כעס, והחליט שהתינוקות הללו יהיו קורבנותיו הראשונים.

הסבר פשוט לשמחתו של מרדכי, לאחר שהאזין לילדים, הוא: השלושה ציטטו פסוקים, שמשמעותם היא שלא צריך לפחד מגזירות קשות על עם ישראל, מכיון ש"ענימנו א-ל". לפי גישה זו, מרדכי ראה בכך מעין נבואה טובה על העתיד להתרחש.

אלא שלפי גישה זו, לא מובנת התנהגותו של מרדכי בהמשך: מדוע קרע את בגדיו? למה התעטף בעשק? בשביל מה הוא היה צריך לעים אפר על ראשו ולקרוא לכל אחיו לחזור בתשובה? התנהגות זו מעידה שהוא לא קיבל את דברי הילדים כנבואה ממש וכאות משמים שלא יאונה ליהודים כל רע.

כדי להבין זאת, עלינו להתבונן במיכלול האירועים ובמה שעמד מאחוריהם. מדוע ואיך נגזרה השמדה על היהודים?

ההסבר שניתן לכך במגילת אסתר הוא, שכל עמי הארץ היו כורעים ומשתחוים להמן. מרדכי היהודי היה היחיד שסירב לנהוג כך – וזה מה שעורר את זעמו של המן. לאחר שחקר לסיבת הדבר והתברר לו שסרבנותו של מרדכי אינה החלטה פרטית שלו, אלא הוא נוהג כך בתוקף היותו יהודי, השולל כל ביטוי של עבודה זרה – זרה החליט לנקום בעם היהודי כולו.

חז"ל מסבירים לנו, שמאחורי הסיפור הפשוט יש הסבר פנימי, עמוק יותר. המן הרשע היה בעיני עצמו כמו א-לוה. כך גם נתפס על ידי האנשים שהשתחוו לו. רק מרדכי לא נהג כך. הוא סירב להיפרד מאמונתו בקב"ה ולהשתחוות לאדם. אולם שאר היהודים לא היו כה חזקים באמונתם, ו"מפני שהשתחוו לצלם", גם אם רק למראית עין, נגזרה עליהם הגזירה.

"עין זריים היא למוחזיקים בה – ותומכיה מאולר"

ואלה יעמדו על הברכה: גל בדינה, מוריה בת בת-שבע, גל ב ציון, רון ב יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יערה בת יהודה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה, עידו בן מרדכי, שריה בן מנחם, אמיתי בן שלום.

מוצש"ק תצווה (שבת זכור) - בבית הכנסת כפר ביל"ו ב' תתקיים:

19:00 - קריאת מגילה.

מיד לאחר מכן - מסיבת פורים חגיגת!!!

הפעילות פורסיים יציגים...

לוי' שיעורים בכפר ביל"ו ב':

יום א': שיעור משיניות - לימוד סדר מועד, שעה: 21:00.
השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.

יום ג': שיעור בספר התנ"א - מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00.
השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.

יום ה': שיעור פרשת שלח - שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:00.
השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.

שבת קודש: שיעור רש"י כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי' תפילות בשבת:

מנחה ערב שבת: 17:10

שחרית: 9:00

מנחה: 16:45

סעודה שלישית: 17:10

ערבית מוצ"ש: 18:00

להקדשות בעלון (להצלחה, רצואה, עליו נשמת)

ניתן לשלוח הודעות למייל: idanzvi@gmail.com או בפלאפון: 050-3503025